

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdila a JUDr. Brigity Chrástilové v právní věci **žalobců: a) B. R., b) A. R.**, oba zastoupeni JUDr. Alešem Pillerem, advokátem, se sídlem Veselá 37, Brno, proti **žalovanému: Krajský úřad Jihomoravského kraje**, odbor územního plánování a stavebního řádu, se sídlem Žerotínovo nám. 3/5, Brno, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 9. 2006, č. j. JMK 110245/2006, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 12. 1. 2007, č. j. 30 Ca 225/2006 - 16,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

Žalobci (dále jen „stěžovatelé“) včas podanou kasační stížností napadají shora uvedené usnesení Krajského soudu v Brně, kterým bylo pro nesplnění poplatkové povinnosti zastaveno řízení proti výše označenému rozhodnutí žalovaného.

V kasační stížnosti stěžovatelé uvádějí, že ji podávají z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a navrhují zrušit napadené rozhodnutí krajského soudu. Stěžovatelé namítají, že usnesení o povinnosti zaplatit soudní poplatek za řízení před krajským soudem neobdrželi a že obálka, která byla doručena jejich právnímu zástupci, obsahovala pouze výzvu k předložení napadeného rozhodnutí správního orgánu. Dle stěžovatelů tak napadené rozhodnutí krajského soudu nemá oporu v soudním spise a vadou řízení je skutečnost, že jim výzva k zaplacení soudního poplatku nebyla doručena, stěžovatelé tak o povinnosti platit soudní poplatek nevěděli a nemohli dodržet lhůtu,

kteřou soud k úhradě soudního poplatku stanovil. Stěžovatelé soudní poplatek za řízení před krajským soudem uhradili v kolečích současně s podáním kasační stížnosti.

Z obsahu soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatelé podali dne 27. 11. 2006 žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 9. 2006, č. j. JMK 110245/2006. Usnesením krajského soudu ze dne 12. 12. 2006, č. j. 30 Ca 225/2006 - 12, byli stěžovatelé vyzváni, aby ve lhůtě 10 dnů od doručení usnesení každý z nich zaplatil soudní poplatek za řízení o žalobě, který dle položky 14a bodu 2. písm. a) Sazebníku soudních poplatků jako přílohy zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, v platném znění, činí 2000 Kč. V poučení bylo uvedeno, že řízení před soudem bude zastaveno v případě, že soudní poplatek nebude ve stanovené lhůtě uhrazen. Další písemností byli stěžovatelé vyzváni, aby ve lhůtě 10 dnů od jejího doručení zaslali krajskému soudu dle § 71 odst. 2 s. ř. s. jeden opis napadeného rozhodnutí správního orgánu. Dle údajů na doručence („30 Ca 225/2006 - 12, příp., výz. sop.“) byly obě písemnosti zaslány právnímu zástupci stěžovatelů, který je zastupoval v řízení před krajským soudem na základě plné moci ze dne 27. 11. 2006. Právní zástupce stěžovatelů zásilku převzal dne 18. 12. 2006. Ze soudního spisu dále vyplývá, že právní zástupce stěžovatelů doručil krajskému soudu požadovanou kopii napadeného rozhodnutí žalovaného osobně dne 22. 12. 2006. Usnesením krajského soudu ze dne 12. 1. 2007, č. j. 30 Ca 225/2006 - 16, bylo řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného zastaveno z důvodu nezaplacení soudního poplatku. Toto usnesení bylo právnímu zástupci stěžovatelů doručeno dne 23. 1. 2007. Soudní poplatek byl zaplacen v kolečích současně s podáním kasační stížnosti dne 30. 1. 2007.

Stěžovatelé jsou osobami oprávněnými k podání kasační stížnosti, neboť byli účastníky řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.) a tuto kasační stížnost podali včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). Kasační stížností je napadeno usnesení krajského soudu o zastavení řízení, z povahy věci jsou tedy tvrzení stěžovatelů podřaditelná pod kasační důvod dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o zastavení řízení, nikoliv tedy pod kasační důvody dle písm. b) a d) téhož ustanovení, jak uvádějí ve své kasační stížnosti stěžovatelé. Právě pod důvod dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. spadají tvrzení stěžovatelů obsažená v kasační stížnosti, že vady řízení před soudem měly za následek vydání nezákonného rozhodnutí o zastavení řízení. Nejvyšší správní soud proto přezkoumal napadené rozhodnutí krajského soudu v mezích kasačního důvodu dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. a v rozsahu kasační stížnosti podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., přitom dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Dle ustanovení § 47 písm. c) s. ř. s. soud řízení usnesením zastaví, stanoví-li tak soudní řád správní nebo zvláštní zákon; poznámka pod čarou odkazuje příkladmo na zákon o soudních poplatcích. Podle ustanovení § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích nebyl-li poplatek za řízení splatný podáním návrhu na zahájení řízení zaplacen, soud vyzve poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určí; po marném uplynutí této lhůty soud řízení zastaví.

Poplatek za řízení je splatný vznikem poplatkové povinnosti, tedy podáním návrhu na zahájení řízení (§ 4 odst. 1 písm. a/ ve spojení s § 7 zákona o soudních poplatcích). Jelikož v posuzované věci stěžovatelé soudní poplatek nezaplatili v okamžiku podání návrhu, byli krajským soudem vyzváni, aby tak učinili ve stanovené lhůtě. V souladu s položkou 14a bodem 2 písm. a) Sazebníku soudních poplatků, který tvoří přílohu zákona

o soudních poplatcích, činil soudní poplatek v posuzované věci 2000 Kč pro každého ze stěžovatelů.

Interpretace citovaných zákonných ustanovení není v posuzované věci sporná. Sporné není ani použití relevantních ustanovení vztahujících se k povinnosti uhradit soudní poplatek za řízení. Stěžovatelé ovšem namítají, že nebylo namístě užít ustanovení vztahujících se k zastavení řízení, neboť usnesení krajského soudu vyzývající stěžovatele k zaplacení poplatku jim nebylo vůbec doručeno. Krajský soud při vydání napadeného rozhodnutí vycházel z toho, že soudní poplatek nebyl ani přes výzvu uhrazen.

K problematice poplatkové povinnosti judikoval již Ústavní soud, podle kterého (srov. usnesení ze dne 16. 3. 2000, sp. zn. III. ÚS 59/2000, Sb. n. u. ÚS, sv. č. 17, č. 6, str. 371) jakkoliv je lhůta stanovená obecným soudem lhůtou pořádkovou, jde o lhůtu, s jejímž nedodržením spojuje zákon procesní důsledky, na něž má být účastník řízení také přiměřeným způsobem upozorněn. Jinak v zásadě platí, že poplatkovou povinnost je povinen účastník řízení před obecnými soudy splnit při podání návrhu (žaloby). Platební nekázeň účastníka řízení již sama o sobě je očividně nežádoucí, mimo jiné proto, že obecné soudy v jejich agendě zbytečně zatěžuje, a jestliže účastník řízení v této nekázni přes výzvu a upozornění na procesní důsledky s opomenutím výzvy spojené pokračuje, jde o jednání (opomenutí), za které musí nést procesní odpovědnost, zejména byla-li obecným soudem stanovená lhůta k vyzývanému plnění dostatečná.

Jak bylo uvedeno výše v části týkající se rekapitulace obsahu soudního spisu, dle údajů na doručence byla právnímu zástupci stěžovatelů doručena jak výzva k předložení kopie napadeného rozhodnutí správního orgánu, tak i usnesení krajského soudu ze dne 12. 12. 2006, č. j. 30 Ca 225/2006 - 12, kterým byli stěžovatelé vyzváni k zaplacení soudního poplatku ve stanovené lhůtě. Doručenka je přitom jedním z prostředků, jimiž se prokazuje skutečnost, zda došlo či nedošlo k doručení písemnosti. Není-li dokázán opak, považují se údaje uvedené na doručence za pravdivé (§ 50f odst. 9 zákona č. 99/1963, občanský soudní řád). Stěžovatelé tvrdí, že usnesení krajského soudu ze dne 12. 12. 2006, vyzývající je k zaplacení soudního poplatku za žalobu, nebylo jejich právnímu zástupci doručeno, ale nenavrhli žádné důkazy, které by presumpci správnosti údajů obsažených na doručence přesvědčivě vyvrátily. Nebylo-li přes údaj na doručence předmětné usnesení obsahem přijaté zásilky (zásilka měla podle obálky obsahovat nejméně dvě písemnosti, podle tvrzení stěžovatelů však obsahovala jedinou), měli a mohli se stěžovatelé v souladu se zásadou *vigilantibus iura* obrátit na soud, který mu písemnosti zaslal. Stěžovatelé to nečinili, a Nejvyšší správní soud podle shora citovaného ustanovení občanského soudního řádu za použití § 64 s. ř. s. považuje údaje na doručence za pravdivé (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2007, č. j. 8 Afs 35/2007 - 41, www.nssoud.cz).

Jakkoliv stěžovatelé v rámci kasační stížnosti nevznesli námitku vztahující se k možnému porušení jejich práv garantovaných ústavním pořádkem České republiky, Nejvyšší správní soud se zabýval rovněž ústavní konformitou svých závěrů v posuzované věci. Stěžovatelé se obrátili na soud s žádostí o ochranu proti rozhodnutí žalovaného v souladu s čl. 36 odst. 2 Listiny. V souladu s čl. 36 odst. 1 Listiny se lze práva u soudu domáhat pouze stanoveným postupem, kterým je třeba rozumět rovněž splnění poplatkové povinnosti, vyplývající ze zákona o soudních poplatcích. Dospěl-li krajský soud k závěru, že stěžovatelé svoji poplatkovou povinnost řádně nesplnili a stanovený postup tak nedodrželi, a Nejvyšší správní soud na základě obsahu soudního spisu postupu krajského soudu přisvědčil, nebyla porušena práva stěžovatelů garantovaná článkem 36 Listiny

(srov. též usnesení Ústavního soudu ze dne 16. 3. 2000, sp. zn. III. ÚS 59/2000, Sb. n. u.ÚS, sv. č. 17, usnesení č. 6, str. 371, dostupné též na www.judikatura.cz).

Zaplacení soudního poplatku za žalobu po právní moci usnesení o zastavení řízení není s to zhojit nedostatek, pro který nemohlo být v řízení o žalobě pokračováno. O případném vrácení zaplaceného poplatku je příslušný rozhodnout krajský soud.

Jakkoliv se postup krajského soudu v posuzované věci může jevit jako přísný, nelze mu nezákonnost vytknout. Kasační stížnost není důvodná a Nejvyšší správní soud ji proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst.1 s. ř. s., za použití ustanovení § 120 s. ř. s. Stěžovatelé ve věci úspěch neměli, nemají tedy právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné jemu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a proto rozhodl tak, že žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. července 2007

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu

